

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Τοῦ Longfellow

"Ένας νέος μὲ μιὰ νέα κάθονται στὴν ἀμμουδιά
καὶ τὰ κύματα ξεσοῦνθ
ὡς τὰ πόδια τους μπροστά.
Καὶ οἱ δὺὸ τους σιωπῶντας ἀντικρίζουνε τὸ κύμα
κι' ὁ καθένας στοὺς ἀφρούς του
κρυφολεῖ τοὺς καύμους του.
"Έχει ἡ νύχτα πιά ξαπλώσει τὸ σκοτάδι τῆς τριγύρω
καὶ ἡ Σελήνη ἀπ' τὸ βουνὸ
χύνει ὀλοῦθε φῶς χλωμό.
Καὶ ὁ νέος γιθυρίζει, μὲ φωνὴ κἀπως πνιγμένη
— Πάει ἡ ἀγάπη ἡ παλιὰ μας,
ἔφυγε μὲ τὰ ὄνειρά μας...
Καὶ ἡ νέα τὸν ἀκούει, σιωπηλὴ στὴν ἀμμουδιά...
... καὶ τὰ κύματα ξεσοῦνθ
ὡς τὰ πόδια τους μπροστά.

Μετάφρ. Τάκη Διακέα

ΑΓΑΠΗ

Τοῦ G. Durand

Τί γάνει τὰχατες αὐτὸ πού νοιώθω στὴν καρδιά μου ;
"Αν εἶν' ἀγάπη, τί εἶν' αὐτή ; Κολῆ ἂν εἶν' αὐτή,
γιατί μὲ κάνει νὰ πονῶ καὶ καίει τὰ σωθικά μου
κι' ἂν ὄχι γιατί ἡ θλίψη μου εἶνε γλυκειά, γιατί ;
Μὲ τὴν καρδιά μου ἂν ἀγαπῶ, γιατί νὰ μαραίνῃ
ἡ θλίψη μου κι' ἂν ἀδέλφια γιατί νὰ λαχταρῶ,
ὡ δυστυχία γλυκίτατη, ὡ εὐτυχία θλιμμένη,
κι' ὡ ἀγάπη — κλάμα χαροπὸ καὶ γέλιο θλιβερό !
Χωρὶς νὰ θέλω πῶς μπορεῖ αὐτὴ νὰ μὲ πικραίνῃ
κι' ἂν τὸ πῶθ γιατί ἄδικο παρῶπου νὰ θυγῶ ;
Γιὰ σένα, ὡ ἔρωτα, θρηνηῖ ἡ καρδιά μου εὐτυχισμένη
κι' ὀλόμυγος ἐδόθηκα στὸν τύραννο τὸν πόνο.

ΖΩΗ

Τοῦ Florian

Κάποια βραδεῖά ξεκίνησα μ' ἕνα ραβδί στὸν ὦμο,
ἐπῆρα τὸν ἀτέλειωτο μουσκρινμένον δρόμο
κι' ἐπεπαυθὸς ἀκούρατος ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς τὸ βράδυ
σκηπτὴ ἀλοουθώντας τὸ μακρὸ τ' ἀνθρώπινο κοπάδι.
Σύννεφα μαθῶ ἀπάνω μοι μονγκρίζαν ματωμένα,
μπροστά μου ἐφανερώνονταν καινούργιο μῆρος ξένα
καὶ μὲ κεφάλι ὀλόγυρο, μὲ βλέμμα θολομένο
πάνω στὸν ἄμμοιο ἔσπρα τὸ βῆμα κουρασμένο
πρὸς κἀποιο τέλος ἄγνωστο πλου κανεὶς δὲ φτάνει
κι' ἀνώφελα ὁ καθένας μας τοὺς τόσους κόπους χάνει
καὶ κἀποιο βράδυ νιώθοντας τὴ δολιερὴν ἀπάτη
μὲς στὴν ἔρμια καὶ στὴ σιωπὴ ἔκλεισα ἀργὰ τὸ μάτι.

Μεταφράσεις Γ. Κοτζιούλα

δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι.
Προχώρησε λοιπὸν ὁ Δημήτρης καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χερί.
"Αλλὰ καθὼς τὴν ἔπιασε, ἡ Ἀνούσκα ἄρχισε νὰ κουνιέται μπρὸς—
πίσω, σάν νὰ αἰωρεῖτο μετέωρη στὸν ἀέρα...
Τότε ὁ Δημήτρης κατάλαβε...
Εἶδε τότε ὁ Δημήτρης ὅτι ἡ Ἀνούσκα εἶχε κρεμαστεῖ πῆγες ἀμέ-
σως καὶ φώναξε τοὺς γειτόνους. Κόψανε τὸ σχοινί, κατεβάρσανε τὴν
Ἀνούσκα κάτω, καὶ προσπάθησαν νὰ τὴν κάνουν νὰ συνέλθῃ. Τοῦ
κάκου ὅμως θὰ ἦταν ὡς μιὰ ὄρα τώρα ξεψυχισμένη, καὶ δὲ μπο-
ροῦσε τώρα πειὰ νὰ γίνῃ τίποτα...
Τὴν ἄλλη μέρα ὁ πατέρας τοῦ Δημήτρη καὶ ὁ Βιχαρέφ συζητή-
σανε ἀρεκτὴ ὄρα· ὁ Βιχαρέφ ἐπέμενε ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ ὑποχρέω-
σι νὰ τοῦ παρῆ τὰ ἄλογα, ἐνῶ ὁ πατέρας τοῦ Δημήτρη δὲν τὸν πα-
ραδεχότανε, καὶ ἤθελε τὰ ἄλογα...
Τέλος ὅμως τὸ πονηρὸ μυαλὸ τοῦ Βιχαρέφ εὗρηκε τὴ λύσι.Γιατί
νὰ μὴν πᾶρῃ ὁ Δημήτρης, εἶπε, τὴν τρίτην μου κόρη, τὴν Νοτάσα ;
Εἶνε μικρὴ, εἶν' ἀλήθεια, δεκαπέντε μολὶς χρονῶν ἀκόμα, μὲ εἶνε
κάλο, γερὸ, μυαλωμένο καὶ νοικοκυρεμένο κορίτσι, καὶ ὁ Δημήτρης
θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος μαζί της...
— Εἶνε κι' ἕνα ἄλλο ὅμως, προσέθεσε στὸ τέλος. Μποροῦμε νὰ
τοὺς παντρεύουμε τώρα, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἀργότερα ἄλλα ἔξοδα
καὶ φασαρίες...
Ἀποῦ τὰ συνεισφώνησαν, εἰδοκοιοῦν ἄμεσως τὸν παπᾶ. Ἄλλ'
αὐτὸς ἀργήθηκε νὰ κἀνῃ τὸ γάμο, γιατί, καθὼς καὶ τοὺς εἶπε,
αὐτὸ δὲ θάτανε σωστὸ. Τοὺς εἶπε λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ περιμέ-
νουνε νὰ περάσῃ κάμποσος καιρὸς ἀκόμα. Ὁ Βιχαρέφ κι' ὁ πατέ-
ρας τοῦ Δημήτρη ἀναγκάστηκαν νὰ συμμορφωθῶντε, γιατί καὶ ἡ
κοινὴ γνώμη τοῦ χωριοῦ ἦτανε σύμφωνη μὲ τὸν παπᾶ.
Καὶ οἱ ἴδιοι ποῦχαν ἔρθει γιὰ νὰ γλεντήσουνε στὸ γάμο, ἤρθαν
ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ παρακολοθηθοῦντε τὴν κηδεῖα τῆς
Ἀνούσκας..

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ

Τὴν τελευταία φορὰ πού ἦλθε στὴν Ἑλλάδα ὁ Μορέας, ἔτυχε
νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν βασιλέα Γεώργιο, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ
τὸν συγχαρῇ γιὰ τὸ ἔργο του πού ἐδόξασε τόσο τὸ ὄνομα τῆς
Ἑλλάδος σὲ ἑξωτερικῶ.
— Εἶνε περιεργῇ, ἐπρόσθεσε ὁ Γεώργιος, πῶς δὲν ἔτυχε νὰ
σᾶς ἰδῶ σὲ Παρίσι.
— Δὲν μὲ ἐκπλήσσει καθόλου αὐτὸ, ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ
Μορέας. Δὲν κάνω, ξέρετε, ποτὲ ἐπισκέψεις.

Ὁ Μορέας, σὰ γνήσιος ρωμῆος, ἦταν μαλιακὸς καφενόβιος.
Μεγάλο μέρος τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως τῆς νυκτὸς, τὸ περνοῦσε
σὲ καφενεῖο. Κάποτε ἐπισκέφθη γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ὠραία
πόλη τῆς μεσομβρινῆς Γαλλίας. Ἐνας φίλος του μουσικὸς ὁ
ὁποῖος τὸν εἶχε προῦπανθήσει σὲ σταθμὸ τῆς ὠραίας πόλεως,
τὸν ῥώπωσε μολὶς ἔφθασε :
— Ποῦ θέλεις νὰ πάμε ; Θέλεις νὰ ἰδῆς τὸ παλῆδ μέρος τῆς
πόλεως, τὴ θάλασσα, τὰ βουνά ; Θὰ κάνουμε ὠραῖες ἐκδρο-
μὲς. Ἡ πόλις μας ἔχει ἐξοχὲς θαυμάσιες.
Ὁ Μορέας ἐσκέφθηκε μιὰ στιγμή καὶ ὕστερα εἶπε :

— Πᾶμε σὲ... καφενεῖο !
Μὰ μέρα πού ἦταν ἀρρωστος, εἶπε βλέποντας τὸν θαυμά-
σιο ἦλιο πού ἔλουζε τὸ δωμάτιό του :
— Τί ὠραία πού θὰ εἶνε τώρα σὲ... καφενεῖο !
Καὶ κάποτε ἄλλοτε πού ταξείδευε, ἔλεγε κἀθε τόσο σὲν
φίλο πού τὸν συνώδευε :
— Ποὶς ξέρει ποὶς εὐτυχῆς ἄνθρωπος κάθεται αὐτὴ τὴ
στιγμὴ στὴ θέσι μας σὲ καφενεῖο !

Στὸ ξενοδοχεῖο πού ἐτρῶγε συνήθως, κάθε φαγητὸ πού τοῦ
πῆγαν τὸ εὐχριστο ἐλεεινὸ.
— Πάρ' το ἀπὸ δῶ, ἔλεγε θυμωμένος σὲ γκαρσόνι, καὶ
κῦταξέ μὴ μοῦ σερβίρῃς ἄλλη φορὰ τεῖοια παλιοκολλέττα.
Τὸ γκαρσόνι, πού εἶχερε τὶς παραγενῆς τοῦ Μορέας, ἔπαιρνε
τὴν «παλιοκολλέττα» χωρὶς νὰ πῆ τίποτα καὶ σὲ λίγο τοῦ τῆν...
ξαναπῆγαινε.
— Αὐτὴ μάλιστα ! ἔλεγε εὐχαριστημένος ὁ Μορέας, ἀφοῦ
τὴν ἐκῦταξε προσεχικᾶ.
Καὶ ποτὲ δὲν καταλάβαινε ὅτι εἶταν ἡ ἴδια κολλέττα.
Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὴ σαμπάνια.
Ὅταν τοῦ ἔφεραν τὴ μπσιτίλια, τὴ μύριζε καὶ ὕστερα ἔλεγε :
— Τί δοσιεῖα εἶνε αὐτὰ ; Θέλω ἀληθινὴ σαμπάνια.
Τὸ γκαρσόνι προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἡ σαμπάνια εἶνε
καλὴ. Ἄλλ' ὁ Μορέας ἔμενε ἀμετάπειτος.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο τοῦ ἔφεραν τὴν ἴδια μπσιτίλια καὶ τὴν ἄ-
νοιγαν μεγαλοπρεπῶς. Ὁ Μορέας τὴν ἐμύριζε καὶ ἔλεγε :
— Αὐτὴ εἶνε σαμπάνια, ὄχι ἐκείνη τὸ παλπόκρασο πού μοῦ
εἶχε φέρει πρὶν !

Ὁ Μορέας δὲν εἶνε μεγάλη σημασία στὶς κοινωνικὲς ὄπο-
χεώσεις. Εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι εἶνε προλήψεις καὶ ἀνοπίες. Κά-
ποτε ἕνας φίλος του παρεπονεῖτο ὅτι δὲν τὸν χαιρετᾶ ὁ ποιητής.
— Μὰ φρονικᾶ, εἶπε ὁ Μορέας, δταν τόμαθε κατοικοῦμε σὴν
ἴδια συνοικία. Συναντιώμεθα κάθε στιγμὴ. Ἄν τὸν χαιρετοῦσα
θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν κἀνω ἄτιλη δουλειά.

Ἐν τούτοις εἶχε καὶ ὁ Μορέας τὶς προλήψεις του. Δὲν ἔμ-
παινε αἰγῆς ποτὲ σὲ ἀμάξι τοῦ ὁποῖου δὲν τοῦ ἄρσανε τὰ ἄ-
λογα. Μὰ μέρα ἕνας φίλος του φώναξε ἕνα ἀμάξι. Ὁ Μορέας
διαν εἶδε τ' ἄλογα καισοῦφριασε.
— Εἶνε μᾶθρα, εἶπε. Κάποιο κακὸ θὰ μᾶς συμβῆ.
Ὡς τόσο ὑπεχώρησε. Σὲ λίγο ὅμως τὸ ἀμάξι ἐσκόνατρε κά-
που καὶ ἐπέταξε τοὺς ἐπιβάτας σὲ πεζοδρόμιο.
— Δὲν σοῦ τᾶλεγα ἐγὼ ; εἶπε ὁ Μορέας, ἀνάβροντας ἦσυχά
ἕνα τοιγάρου καὶ ξαναβάζοντας τὸ ἀχώριστό του μινὸκλ.